

THANK YOU,
WORLD

PHẦN II

NGƯỠNG CỬA 11

Cảm ơn, thế giới

Tôi đã đi đến cuối những ngưỡng cửa này theo cách tôi đã đến nhiều nơi trong đời.

Không theo một tấm bản đồ hoàn hảo.

Mà theo một sợi chỉ.

Đôi khi nhìn thấy được.

Đôi khi vô hình.

Đôi khi đủ bền chắc để dẫn đường cho tôi.

Đôi khi mảnh như một kỷ niệm.

Khi tôi bắt đầu hành trình này, tôi không xây dựng một bộ trường thiên.

Tôi không thiết kế một hệ thống.

Tôi không cố để lại một dấu vết.

Tôi chỉ đơn giản cố gắng hiểu.

Hiểu tại sao một số người tiếp tục sống bên trong chúng ta.

Hiểu tại sao những trải nghiệm nhất định không rời bỏ chúng ta.

Hiểu tại sao những vết thương nhất định trở thành bài học.

Hiểu tại sao thời gian cuốn đi nhiều thứ nhưng không phải tất cả.

Mỗi ngưỡng cửa bạn đã bước qua kể lại một phần của cuộc tìm kiếm này.

Không phải một lý thuyết.

Không phải một triết lý.

Một cuộc tìm kiếm.

Bởi vì cuộc đời chưa bao giờ trao cho tôi những sự thật cuối cùng.

Nó đã trao cho tôi những cuộc gặp gỡ.

Những con người.

Những trách nhiệm.

Những mất mát.

Những chuyến đi.

Những căn bệnh.

Những lần tái sinh.

Và từ mỗi điều ấy, tôi đã cố rút ra một ý nghĩa.

Không phải lúc nào tôi cũng thành công.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục cố gắng.

Năm tháng trôi qua, tôi hiểu ra rằng NHỮNG NGƯỜI Ở LẠI
không sinh ra từ một thương hiệu.

Nó không sinh ra từ một công ty.

Nó thậm chí không sinh ra từ một gia đình.

Nó sinh ra từ một câu hỏi.

Làm sao một cuộc đời có thể đi qua các thời đại, các quốc gia, các
nền văn hóa và con người mà không đánh mất bản sắc của chính
mình?

Tôi không tìm thấy câu trả lời trong những kết quả.

Tôi tìm thấy nó trong các mối quan hệ.

Bởi vì mỗi con người là sản phẩm của một cuộc đối thoại.

Không ai tự xây dựng chính mình một mình.

Không ai tự trưởng thành một mình.

Không ai tự cứu mình một mình.

Đằng sau mỗi con đường có một đám đông vô hình.

Và đã đến được đây, cuối cùng tôi muốn ghi nhận đám đông ấy.

Tôi muốn cảm ơn tất cả những con người đã để lại dấu vết trên hành trình của tôi.

Những người đã ở lại.

Và những người chỉ đi cùng tôi một đoạn đường.

Những người đã dạy tôi.

Và những người đã thử thách tôi.

Những người đã yêu thương tôi.

Và những người đã phản bác tôi.

Những người đã cho tôi cơ hội.

Và những người đã dạy tôi tự mình tạo ra chúng.

Tôi cảm ơn ông tôi.

Cha tôi.

Mẹ tôi.

Vì những gì họ đã truyền lại mà không cần giải thích.

Tôi cảm ơn gia đình tôi.

Vì đã cùng tôi chia sẻ không chỉ những ngày dễ dàng mà trên hết là những ngày khó khăn.

Tôi cảm ơn những người phụ nữ đã đi qua cuộc đời tôi.

Nhiều lần họ đã nhìn thấy trước tôi những gì đang xảy ra.

Nhiều lần họ đã trao lại cho tôi một sự thật mà một mình tôi không thể nhìn thấy.

Tôi cảm ơn các đồng nghiệp đã gặp trên đường đi.

Những người tôi đã làm việc cho họ, và những người đã làm việc cùng tôi.

Vì tất cả họ, theo những cách khác nhau, đã dạy tôi điều gì đó.

Tôi cảm ơn những quốc gia đã đón nhận tôi.

Những thành phố đã cho tôi trú ngụ.

Những nền văn hóa đã cho tôi thấy những góc nhìn khác.

Chúng đã nhắc tôi nhớ rằng thế giới rộng lớn hơn nhiều so với những niềm tin của chúng ta.

Tôi cảm ơn những người đã chịu đau khổ bên cạnh tôi.

Vì nỗi đau được sẻ chia dạy những bài học mà thành công không hề biết.

Tôi cũng cảm ơn những người đã ra đi.

Sự vắng mặt của họ đã định hình nên con người mà tôi trở thành, chẳng kém gì những sự hiện diện.

Tôi cảm ơn những thử thách.

Những lần vấp ngã.

Những căn bệnh.

Những thất bại.

Những nỗi sợ.

Những đêm khó khăn.

Những câu hỏi không có lời đáp.

Vì mỗi lần có điều gì đó vỡ ra, lại có điều gì đó chân thật hơn hiện lên.

Hôm nay tôi không còn tin rằng một cuộc đời được đo bằng những gì nó chinh phục.

Tôi tin rằng nó được đo bằng những gì nó truyền lại.

Bằng những gì nó để lại trong người khác.

Bằng những gì nó làm cho có thể xảy ra.

Bằng những gì tiếp tục sống khi tác giả của nó không còn ở trung tâm sân khấu.

Nếu tôi đã trở thành con người hôm nay, đó không phải nhờ một quyết định duy nhất.

Không phải nhờ một phẩm chất duy nhất.

Không phải nhờ một con người duy nhất.

Đó là kết quả của hàng nghìn sự đóng góp.

Của những cuộc gặp gỡ.

Của những cử chỉ.

Của những lời nói.

Của những tấm gương.

Của những sự hiện diện.

Tác phẩm này mang tên tôi.

Nhưng nó không chỉ thuộc về mình tôi.

Nó cũng thuộc về tất cả những ai, có ý thức hay vô thức, đã để lại một dấu ấn trên con đường này.

Có lẽ đây là ý nghĩa sau cùng của NHỮNG NGƯỜI Ở LẠI.

Không phải một câu chuyện kể, mà là một sự ghi nhận.

Sự ghi nhận rằng mỗi con người là một công trình của tập thể.

Một tổng hòa của những mối quan hệ.

Một vùng địa lý của những ảnh hưởng.

Một ký ức đang chuyển động.

Và nếu trong những trang này bạn đã tìm thấy điều gì đó thuộc về bạn, thì câu chuyện này không còn chỉ là của riêng tôi nữa.

Nó cũng đã phân nào trở thành của bạn.

Đó là lý do tôi không khép lại bằng một lời tạm biệt.

Tôi khép lại bằng lòng biết ơn.

Dành cho tất cả những ai đã giúp tôi trở thành con người hôm nay.

Dành cho tất cả những ai đã bước đi bên cạnh tôi.

Và dành cho tất cả những ai sẽ tiếp tục cuộc hành trình.